

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Кафедра китайської філології

Курсова робота з китайської філології

на тему:

**МОВНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ПЕРСУАЗИВНОСТІ В СУЧАСНОМУ
КИТАЙСЬКОМОВНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ (НА МАТЕРІАЛІ
ПРОМОВ СІ ЦЗІНЬШІНА)**

студентки групи Пкит 06-19

факультету східної і слов'янської філології

денної форми навчання

Освітньої програми

Китайська мова і література та переклад,

західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.065 Східні мови

та літератури (переклад включно),

перша - китайська

Школенко Альони Ігорівни

Науковий керівник:

Вик. Нижегородцева А.О.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2023

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВИВЧЕННЯ ПЕРСУАЗИВНОСТІ В КОНТЕКСТІ ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ.....	6
1.1. Поняття «дискурс» і «політичний дискурс» в лінгвістичних дослідженнях.....	6
1.2. Персуазивність та засоби її реалізації.....	11
Висновки до Розділу 1.....	16
РОЗДІЛ 2. МОВНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ПЕРСУАЗИВНОСТІ В СУЧАСНОМУ КИТАЙСЬКОМОВНОМУ ДИСКУРСІ.....	17
2.1. Функціонування лексико-стилістичні засобів вираження персуазивності в текстах на матеріалі промов Сі Цзіньпіна.....	17
2.2. Функціонування граматичних засобів вираження персуазивності в текстах на матеріалі промов Сі Цзіньпіна	22
Висновки до Розділу 2	27
ВИСНОВКИ.....	29
АНОТАЦІЯ.....	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	32

ВСТУП

Курсова робота присвячена вивченню мовних засобів вираження персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі на матеріалі промов Сі Цзіньпіна.

Сучасна китайська лінгвістика продовжує досліджувати проблему вивчення мовних засобів реалізації персуазивності в текстах політичного дискурсу. Дослідження засобів вираження персуазивності в текстах політичного дискурсу проводять багато вчених та дослідників: Кенет Берк, Джордж Лакофф, Роберт Чалдині та інші. Кожен з цих авторів має власний підхід до дослідження персуазивності в політичному дискурсі, і їхні праці є важливим джерелом для розуміння того, які засоби та прийоми використовують політики та громадські діячі для впливу на аудиторію.

У сучасному політичному дискурсі мовні засоби переконання та впливу на громадську думку є надзвичайно важливими. Інтенсивний розвиток політичної сфери в Китаї в останні роки вимагає уваги до мовних засобів, які використовуються в політичних промовах. Особливу увагу варто приділити вивченню мовних засобів вираження персуазивності, які дозволяють ефективно впливати на громадську думку та створювати потрібний образ. У цій курсовій роботі ми зосередимось на дослідженні мовних засобів вираження персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі на прикладі промов Сі Цзіньпіна.

Актуальність теми роботи полягає в її спрямованості на вивчення мовних засобів реалізації персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі. Актуальність теми дослідження підсилюється ще й необхідністю розроблення нового підходу до визначення особливостей китайського політичного дискурсу та його впливу на громадянське суспільство Китаю через лінгвістичний підхід.

Метою роботи є аналіз мовних засобів реалізації персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі. Поставлена мета передбачає вирішення таких завдань:

– критично проаналізувати наукову літературу і сформулювати теоретичні положення роботи для вивчення мовних засобів реалізації персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі;

– уточнити специфіку використання засобів реалізації персуазивності;

– розробити комплексну методику дослідження функціонування засобів вираження персуазивності у текстах політичного дискурсу;

– виявити основні мовні засоби вираження персуазивності та їх особливості функціонування в текстах політичного дискурсу.

Об’єкт дослідження – тексти сучасного китайськомовного політичного дискурсу, а саме промови Сі Цзіньпіна.

Предмет дослідження – мовні засоби вираження персуазивності.

Фактичний матеріал роботи становлять промови Сі Цзіньпіна, а саме «Новорічна промова 2023» (2023) та «Промова на XX Національному з’їзді Комуністичної партії Китаю» (2022).

Специфіка теми, завдань і матеріалу роботи зумовили комплексний підхід до вибору **методів і прийомів** дослідження. Для досягнення мети дослідження було використано теоретичні загальнонаукові **методи**, зокрема абстрагування, дедукція, індукція та аналіз; структурний метод дозволив визначити граматичні особливості функціонування засобів персуазивності, а також було використано інтерпретаційний аналіз тексту.

Наукова новизна полягає у тому, що в роботі вперше представлено новий підхід для встановлення мовних особливостей реалізації персуазивності. Вперше зроблено комплексний аналіз мовних особливостей реалізації персуазивності в політичних промовах Сі Цзіньпіна, доповнено та узагальнено функції засобів персуазивності.

Практичне значення одержаних результатів полягає в можливості їхнього застосування під час укладання методичних матеріалів до навчальних дисциплін: “Китайська мова”, “Стилістика китайської мови”, “Теоретична граматики китайської

мови”, “Лексикологія китайської мови”, “Китайська мова в сучасному політичному дискурсі”.

Курсова робота складається зі вступу, двох розділів, висновків до кожного розділу, загальних висновків, списку використаної літератури та додатків. Загальний обсяг роботи – 34 сторінки, використаних джерел – 31.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВИВЧЕННЯ ЗАСОБІВ ПЕРСУАЗИВНОСТІ В КОНТЕКСТІ ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

1.1 Поняття «дискурс» і «політичний дискурс» в лінгвістичних дослідженнях

Становлення в сучасній науці когнітивно-дискурсивної парадигми сприяло тому, що дискурс став предметом дослідження великої кількості вчених, зокрема: лінгвістів, літературознавців, соціологів, філософів, психологів та інших. Не зважаючи на те, що у наш час термін «дискурс» користується популярністю й часто використовується у різних сферах життя, серед лінгвістів немає загальноприйнятої думки щодо його визначення, оскільки цей термін розглядається з різних позицій.

Оскільки поняття «дискурс» використовується у різних науках з різними значеннями, його визначення не є уніфікованим та конкретизованим. Це призводить до полісемії та омонімічності окремих значень, що потребує уважного вивчення та врахування контексту.

Дослідженню теми дискурсу у лінгвістичному спрямуванні присвятили свої роботи, як українські, так і закордонні вчені, зокрема: М. Стаббс, П.Серію, Д. Шифрін, І. Шевченко, В. Чернявська, О. Морозова, Ю. Хабермас, Е. Бенвеніст, М. Шретер. Проте, як зазначалось раніше, їхні тлумачення різняться.

Р. Стаббс у своїх дослідженнях характеризує дискурс такими ознаками: за організацією дискурс є діалогічним; у змісті дискурсу мова завжди розглядається через призму соціального контексту; формально, дискурсом можна вважати мовну одиницю, що перевищує за обсягом речення (Stubb, 2002, p. 189).

Н. Фейрклофт вважає, що дискурс є комплексним поняттям, для якого існує велика кількість тлумачень, а саме: одиниця мовлення, яка більша ніж фраза; вплив тексту на реципієнтів, з урахуванням ситуативності; ідеологічно чи соціально обмежений тип

висловлювання; теоретичний конструкт, який використовують для вивчення умов продукування тексту (Fairclough, 1988, p. 190).

Д. Шифрін розглядає поняття «дискурс» у трьох основних варіаціях трактування. Згідно з першою, яка базується на формально-структурній лінгвістиці, дискурс трактується як зв'язок двох або декількох речень за змістом. Інший варіант, функціональної спрямованості, визначає дискурс як будь-яке вживання мови. Такий підхід передбачає вивчення основних функцій дискурсу в контексті соціокультурного середовища. Згідно з третім варіантом, дискурс – цілісна структура організованих одиниць мовлення, що є контекстуалізованими та взаємодіють між собою щодо форми та функції. Цей підхід відрізняється від погляду, що дискурс є примітивним набором ізольованих одиниць мовної структури (Shiffrin, 1994, p. 83-90).

В. Чернявська, узагальнивши трактування іноземних і вітчизняних мовознавців, звела їх до двох основних тлумачень поняття «дискурс». За В. Чернявською: дискурс – сукупність текстів, які можна співвідносити за тематикою; комунікативна подія, яка зафіксована в письмових текстах та усному мовленні й відбувається в певному комунікативному просторі, який визначається когнітивним та типологічним контекстом (Чернявська, 2001, с. 11).

Ю. Хабермас зазначав, що дискурс є специфічним видом комунікації, яка має на меті об'єктивний аналіз реальності й є засобом досягнення істинного наукового знання. Також він стверджував, що дискурс складається з речень або їх фрагментів, а зміст зазвичай фокусується на певній концепції (Habermas, 1996).

Враховуючи трактування цього поняття вищезгаданими авторами, Ф. Бацевич надає таку характеристику: «Дискурс – це тип комунікативної діяльності, інтерактивне явище, мовленнєвий потік, що має різну форму вияву (усну, писемну, паралінгвальну), відбувається у межах конкретного каналу спілкування, регулюється стратегіями та тактиками учасників; синтез когнітивних, мовних і позамовних (соціальних, психічних, психологічних тощо) чинників, які визначаються конкретним колом "форм життя",

залежних від тематики спілкування, має своїм результатом формування різноманітних мовленнєвих жанрів» (Бацевич, 2004, с. 138).

Узагальнюючи інформацію, можемо виокремити такі найбільш популярні характеристики цього поняття:

Дискурс – це явище комплексної комунікації, що містить мовленнєву ситуацію, контекст та реципієнта. Це також інтерпретація, бачення певних ситуацій, автором сказаного, що може використовуватись для маніпуляцій.

Дискурс також є когнітивним явищем, що пов'язане з передачею інформації та процесом мислення й вираженням думок. Його можна розглядати не тільки як процес, а й як результат. У лінгвістичному спрямуванні дискурс розглядають як динамічний процес мовленнєвої діяльності, результатом якої є фіксований текст. Таким чином, дискурс є концепцією, що об'єднує процес та результат мовленнєвої діяльності й головна мета якої - вплинути на слухачів.

Беручи до уваги всі відомі нам тлумачення поняття «дискурс», науковці приділяють увагу дослідженню типологічної класифікації цього явища. Г. Почепцов запропонував класифікацію дискурсів, яка вважається однією з найбільш повних. Згідно з його дослідженнями, можна виділити такі види як: теле- та радіодискурси, газетний дискурс, театральний дискурс, кіно-дискурс, літературний дискурс, дискурс у галузі зав'язків з громадськістю, рекламний дискурс, політичний дискурс та фідеїстичний (релігійний) дискурси (Почепцов, 1999, с. 99).

Однією з ключових тем сучасної політичної лінгвістики є політичний дискурс, який займає важливе місце в дослідженнях вчених по всьому світу. Відомо, що визначення теоретичних основ цього поняття було започатковане вже в 50-х роках ХХ століття представниками відомих шкіл, таких як оксфордська та кембриджська. Наукова література багата на статті, що присвячені аналізу політичного дискурсу, зокрема праці Е. Бенвеніста, Ю. Хабермаса, П. Серіо та інших. Українські дослідники, такі як О. Баранов та О. Шейгал, також внесли вагомий внесок у розуміння даної проблематики.

Політичний дискурс, як особливий вид дискурсу, зазвичай пов'язується з політичною сферою, адже він обмежений саме цим соціальним контекстом. Однак, думки науковців щодо того, що становить політичний дискурс, не є однозначними. За визначенням О. Шейгла, будь-яке мовне висловлювання, що містить політичний зміст, може розглядатися як політичний дискурс (Шейгал, 2004, с. 12).

Н. Кондратенко стверджує, що політичний дискурс можна вважати виявом політичної комунікації, що передбачає актуалізацію політичного тексту у акті комунікативної взаємодії між політичним суб'єктом та об'єктом (Кондратенко, 2007, с. 12).

Згідно з визначенням Л. Славової, політичний дискурс складається з усіх мовленнєвих актів та правил публічної політики, що функціонують з урахуванням наявних традицій та перевіреного досвіду (Славова, 2010, с. 67).

У політичному дискурсі не обмежуються лише діалогічним мовленням, а існують його усна та письмова форми. Усна форма містить різні види виступів, заяв, коментарів, дебатів, інтерв'ю, а також участь у теле- та радіопередачах та урядових обговореннях. Ця форма політичного дискурсу є особистою та індивідуалізованою. Письмова форма охоплює документацію, як от договори, домовленості та протоколи, а також публікації у ЗМІ, матеріали спеціалізованих видань, політичну рекламу, агітаційні листівки та іміджеві тексти.

Крім того, різні форми політичного дискурсу можуть виділятися залежно від комунікативних, формальних, інтенціональних та інших чинників. Н.В. Кондратенко пропонує таку класифікацію: за метою – інформативний, спонукальний, іміджевий, мотиваційний та експресивний, за формою – усний та письмовий, за чинником адресата – особистий та масово адресований, за чинником мовця – адресно спрямований та опосередкований, за сферою функціонування – телевізійний, газетно-журнальний, рекламний та PR (Кондратенко, 2007, с. 67).

Аналізуючи визначення політичного дискурсу можна зробити висновок, що лінгвопрагматичний критерій є одним з найбільш доцільних, де акцентується увага на специфіці мовленнєвих актів, інтенційності та жанрах політичної комунікації.

Ключовими ознаками політичного дискурсу вважають: використання конфронтативних та кооперативних стратегій, діалогічність, наявність масового адресату, інтердискурсивність, ритуалізованість, а також персуазивність. Для досягнення успішних результатів у комунікації політичного спрямування важливо розуміти, як використовувати кооперативні та конфронтативні стратегії. Якщо дипломат висловлюється негативно або з навмисною двозначністю, це може вказувати на його конфронтативну поведінку. Водночас, використання позитивної тональності та стриманості у висловленнях може свідчити про обережність та шанобливе ставлення до реципієнта (Sofer, 2013, p. 41).

Діалогічність - це термін, що використовується для опису спрямованості тексту на адресата. У ширшому розумінні, це означає специфічну форму взаємодії рівноправних та рівнозначних свідомостей (Колбіна, 2009).

Для забезпечення однозначності та точності викладу в політичному дискурсі необхідне використання спеціальної термінології, мовленнєвих кліше та певної структури, що сприяє його високій ритуалізації. Такі вимоги необхідні для того, щоб забезпечити чіткість та лаконічність формулювань.

Інтердискурсивність - термін, який застосовується в лінгвістиці та соціолінгвістиці для опису взаємодії різних дискурсів або текстів, що мають свої власні особливості та характеристики. Інтердискурсивність проявляється в використанні конкретних термінів, понять, образів, сценаріїв та інших елементів з одного дискурсу в іншому. Таким чином, різні дискурси взаємодіють один з одним та впливають на формування змісту інших дискурсів. О. Пономаренко зазначає, що політична термінологія включає компоненти різних дискурсів, таких як медичний, фізичний, архітектурний, будівельний, літературний, театральний тощо (Пономаренко, 2014).

Персуазивність - це здатність впливати на думки, переконання та поведінку інших людей, використовуючи різноманітні аргументи та засоби комунікації. Це може бути як усний, так і письмовий вплив на адресата з метою переконання в чомусь або заклику до певних дій (Карпова, 2019).

1.2 Поняття «персуазивність» та засоби її реалізації

Активне дослідження явища переконання почалося з 70-80 років минулого століття, а термін «персуазивність», відомий ще як «персуазія» (англ. persuasion), виник з латинського слова *persuadeo*, що має значення запевняти, переконувати, вмовляти, схилити, спонукати (Cialdini, 2006, p. 15).

У глобалізованому світі слово стає зброєю, а інформаційна війна займає одне з провідних місць серед типів конфліктів. Теоретик Т. ван Дейк виділяє два види впливу - легітимний та нелегітимний. Персуазивність є етичним, тобто легітимним, видом впливу, який відрізняється від маніпулятивності (Dijk, 1989, p. 21).

Маніпулятивність порушує соціальні норми та права людини, й існує, в першу чергу, задля інтересів лише однієї сторони. У політичному дискурсі маніпулятивність передбачає зловживання владою, контроль над думками, точками зору та діями людей, а також створення ілюзій, задля власної вигоди. Це дослідження акцентує увагу на персуазивності як на етичному способі впливу.

У сучасному світі, персуазивність виконує важливу роль у вдосконаленні навичок міжособистісного й ділового спілкування, масової комунікації, ефективного менеджменту та політичного впливу.

Персуазивність – це успішна навмисна спроба вплинути на психічний стан іншої людини за допомогою спілкування за обставин, коли переконуваний, тобто адресат, має певну міру свободи (O’Keefe, 2002, p. 10).

Персуазивність – це усне чи письмове повідомлення, автор якого має на меті спонукати адресата до певних дій чи висновків (Priester & Petty, 2003).

Г. Джоветт говорить про персуазивність так: персуазивність – це процес інтерактивної комунікації у якому спікер прагне вплинути на світогляд, оцінку ситуації та поведінку реципієнта (Jowett, 2012, p. 21-26).

Персуазивне мовлення, на відміну від інших форм комунікації, використовує спеціальні мовні стратегії та лінгвістичні засоби впливу на психіку адресата на різних рівнях мови, що сприяє досягненню бажаного результату. Застосування ефективних персуазивних технік передбачає не лише використання науково обґрунтованих підходів, але й дотримання етичних стандартів взаємодії з адресатом. Варто зазначити, що у процесі персуазивного мовлення використовуються комунікативні тактики та різноманітні лінгвістичні прийоми, спрямовані на вплив на психіку адресата на різних рівнях мови.

У нашому дослідженні ми розглядаємо лінгвістичні засоби реалізації персуазивності в мовленні у аспекті політичного дискурсу. У політичній комунікації досягнення персуазивного впливу вимагає вміння ефективно використовувати мову для переконання. При цьому, здійснення впливу на адресата можливе шляхом привернення уваги, створення відповідної емоційної атмосфери та застосування специфічних лексично-стилістичних та граматичних засобів.

Лексико-стилістичні особливості є складовою частиною засобів реалізації персуазивності, що використовуються в комунікації з метою впливу на реципієнта. Ці особливості включають в себе вживання специфічних лексичних одиниць, які мають велику частку емоційної забарвленості, або звернення до елементів стилю мовлення, які здатні викликати певні емоції та реакції у адресата. Варто зазначити, що тексти політичного дискурсу поєднують в собі ознаки декількох стилів мовлення, а саме: ознаки публіцистичного, офіційно-ділового та художніх стилів. Тексти в політичному дискурсі можуть бути як усними, так і письмовими.

У текстах політичного спрямування можна побачити такі ознаки публіцистичного тексту, як: логічне й послідовне викладення інформації з метою переконання реципієнтів, вживання термінів, що стосуються суспільно-політичної сфери, використання емоційно-забарвленої лексики.

Ознаки художнього стилю у текстах політичного спрямування – це використання емотивної лексики, метафор, порівнянь, епітетів, фразеологізмів, алегорій та загальна образність сказаного.

Функцією емотивної лексики, тобто такої, що викликає певні емоції чи висловлює почуття, є створення позитивного чи негативного відчуття в аудиторії, що матиме вплив на адресата та на його думки й рішення. Вживання метафор та епітетів потрібне для пояснення абстрактних ідей чи складних понять так, аби вони були доступними будь-якому реципієнту. Алегорія, на відміну від метафори, ґрунтується не на перенесенні ознак з одного предмету на інший, а на побудові асоціативних зв'язків.

Вживання фразеологізмів, як засобів реалізації персуазивності, має на меті збільшення експресивності та образності тексту. Переконання в правильності думок спікера відбувається завдяки конотації тексту, тобто впливу на слухача через підсвідоме ототожнення аудиторії, як цілісної культурної, етнічної та соціальної групи.

Не зважаючи на те, що політичний дискурс асоціюється з офіційним аспектом життя, аналізуючи тексти цього спрямування, ми розуміємо, що ознаки офіційно-ділового стилю фактично відсутні. Однак, можна відслідкувати закономірності у використанні чіткої логічної основи та обережний підхід до підбору лексики, фразеологізмів, а також уникання жаргонізмів.

Персуазивність також реалізується завдяки граматичним засобам. Перш за все варто зазначити, що більшість речень мають чітку й лаконічну побудову, часто використовуються складносурядні речення, рідше – складнопідрядні. Часто можна зустріти функціонування у тексті речень з паралельним зв'язком, тобто таких, у якому дві або більше частини мають подібну структуру або граматичну форму, що дає реченню більшу логічну та стилістичну точність.

Також персуазивність реалізується завдяки пасивним конструкціям. Мовці часто використовують повторення, риторичні запитання, умовні речень та імперативи.

Модальні частки (语气词 yǔqìcí) є унікальним аспектом китайської граматики, і вони відіграють важливу роль у передачі ставлення та емоцій мовця. Ці частки додаються в кінці речення, щоб вказати настрій, тон або ставлення спікера.

Модальні частки можуть змінювати значення речення, роблячи його більш ввічливим, напористим, невпевненим або емоційним. Вони також можуть вказувати на намір мовця, наприклад: шукати підтвердження, зробити пропозицію або висловити здивування. Крім того, модальні частки можуть також сигналізувати про соціальний статус мовця, стосунки зі слухачем або контекст розмови.

У сучасній лінгвістиці виділяють такі найбільш вживані частки, як: 吗, 吧, 呢, 啊, 了. Частка 吧 використовується, щоб запропонувати напрямок дій або висловити прохання, тоді як 啊 використовується, щоб додати акценту або емоційності сказаному. Окремий інтерес у лінгвістичних дослідженнях становить частка 呢, це пов'язано з тим, що вона виділяється серед інших широким спектром використання. (Любимова, с.68)

Риторичні запитання (反问句 fǎnwènjù): риторичні запитання використовуються в китайській мові, щоб висловити думку або переконати слухача погодитися з доповідачем. Їх часто використовують, щоб поставити під сумнів припущення реципієнта або представити протилежну точку зору. Наприклад, спікер може запитати: *你认为这是不是一个好主意呢?* що перекладається як «Як ви вважаєте, це гарна ідея чи ні?» щоб спонукати слухача розглянути переваги наведеної раніше ідеї.

Повторення, або 重复 chóngfù китайською, є ще одним важливим граматичним пунктом, який використовується для переконання в китайській мові. Воно передбачає повторення слова чи фрази, щоб підкреслити їхню важливість або підкреслити певний момент.

Повторення використовується різними способами в китайській мові. Наприклад, повторення дієслова в реченні може передати відчуття терміновості або акценту. Повторення іменника може посилити його важливість або підкреслити його значення. Крім того, повторення також можна використовувати в риторичних цілях, наприклад, щоб створити відчуття очікування або створити невідомість.

Один з найбільш поширених прикладів вживання повторення в китайській мові - це вираження вдячності або ввічливості. Наприклад, дякуючи комусь, заведено повторювати слово «дякую» (谢谢) кілька разів, щоб показати щирю вдячність. Подібним чином, коли ви робите запит, повторення запиту може передати відчуття терміновості та ввічливості. Загалом, повторення є важливим граматичним моментом у переконанні китайською мовою, оскільки воно дозволяє мовцям підкреслювати ключові моменти та ефективніше висловлювати свої ідеї.

Умовні речення (条件句 tiáojiànjù): умовні речення використовуються в китайській мові для вираження гіпотетичних або невизначених ситуацій. Вони часто функціонують як інструмент реалізації персуазивності, щоб зробити сказане більш переконливим, представивши гіпотетичний сценарій, у якому згода слухача була б корисною. Наприклад, мовець, щоб заохотити слухача розглянути переваги запропонованої ідеї, може використати умовне речення: *如果你同意我的建议, 我们会更快地完成任务*, що означає: «Якщо ви погоджуєтесь з моєю пропозицією, ми зможемо виконати завдання швидше».

Імперативи (祈使语气 qíshǐyǔqì) в китайській мові є вирішальним граматичним пунктом для персуазивності й використовуються для прямого прохання чи наказу, що може бути потужним інструментом для переконання когось виконати певну дію. У китайській мові імперативний спосіб утворюється за допомогою особливої форми дієслова, яка не має закінчення та не змінюється в залежності від особи, часу або кількості. Приклади імперативів: «*看!*», «*做!*», «*做啊*» і тд (Шинкарук, 2002, с. 243).

Висновок до Розділу 1

Отже, дискурс – це явище комплексної комунікації, що містить мовленнєву ситуацію, контекст та реципієнта. Це також інтерпретація, бачення певних ситуацій, автором сказаного, що може використовуватись для маніпуляцій. Дискурс є концепцією, що об'єднує процес та результат мовленнєвої діяльності, головна мета якої - вплинути на слухачів.

За даними дослідження, політичний дискурс є особливим видом дискурсу, який пов'язаний з політичною сферою та передбачає актуалізацію політичного тексту у комунікативній взаємодії між політичним суб'єктом та об'єктом. Він має такі ключові ознаки, як використання конфронтативних та кооперативних стратегій, діалогічність, наявність масового адресату, інтердискурсивність, ритуалізованість та персуазивність.

Персуазивність - це здатність впливати на думки, переконання та поведінку людей шляхом використання різноманітних аргументів, прийомів та стратегій комунікації. Персуазивність є етичним, тобто легітимним, видом впливу на народні маси.

Серед засобів реалізації персуазивності у даному дослідженні ми виділяємо дві основні категорії: лексико-стилістичні та граматичні засоби реалізації явища переконання.

Лексико-стилістичні особливості засобів реалізації персуазивності в китайськомовному політичному дискурсі включають в себе вживання специфічних лексичних одиниць, які мають велику частку емоційного забарвлення, або звернення до елементів стилю мовлення, які здатні викликати певні емоції та реакції у адресата. Лексико-стилістичні засоби реалізації персуазивності базуються на поєднанні декількох стилів мовлення, а саме: офіційно-ділового, художнього та публіцистичного. Основними засобами реалізації персуазивності є: вживання емотивної лексики, фразеологізмів,

узагальнюючих займенників, епітетів, метафор та лексики, що стосується суспільно-політичної сфери.

Граматичні засоби реалізації персуазивності також відіграють важливу роль у процесі побудови тексту, головна мета якого – вплинути на реципієнта та подати інформацію так, аби отримати бажану реакцію. До граматичних засобів реалізації персуазивності відноситься: вживання модальних часток, риторичних запитань, повторень, умовних речень, імперативів. А також вживання різних типів речень: простих, ускладнених та складних з різними типами зв'язку.

РОЗДІЛ 2. МОВНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ПЕРСУАЗИВНОСТІ В СУЧАСНОМУ КИТАЙСЬКОМОВНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ (на матеріалі промов Сі Цзіньпіна)

2.1 Функціонування лексико-стилістичні засобів вираження персуазивності в текстах на матеріалі промов Сі Цзіньпіна

У даній частині курсової роботи ми відслідкуємо закономірності вживання лексико-стилістичних засобів вираження персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі на матеріалах Новорічної промови Сі Цзіньпіна 2023 та XX Національному з'їзді Комуністичної партії Китаю.

Аналізуючи лексико-стилістичні особливості варто розпочати зі структури тексту. Як вже було зазначено вище, у теоретичній частині, задля реалізації персуазивності спікери дотримуються чіткої структури тексту, що дає змогу ефективно донести велику кількість інформації до реципієнта. Новорічна промова 2023 має таку структуру: вступ: *大家好！2023 年即将到来，我在北京向大家致以美好的新年祝福！ – Вітаю всіх! Наближається 2023 рік, і я з Пекіну бажаю всім вам чудового Нового року!*; основна частина, яка має декілька мікротем, кожна з яких починається з узагальнюючого

речення: *我国继续保持世界第二大经济体的地位，经济稳健发展，全年国内生产总值预计超过 120 万亿元。* – *Китай продовжує зберігати свою позицію другої за величиною економіки світу зі стабільним економічним розвитком і річним валовим внутрішнім продуктом, який оцінюється в понад 120 трільйонів юанів; 疫情发生以来。。。 – 3 початком пандемії; 2022 年，江泽民同志离开了我们。* – *У 2022 році пан Цзян Цземінь покинув нас; 北京冬奥会、冬残奥会成功了。* – *Зимові Олімпійські та Параолімпійські ігри пройшли успішно...; 今天的中国，是赓续民族精神的中国。* – *Сьогоднішній Китай – це той, який продовжує розвивати свій національний дух; 今天的中国，是紧密联系世界的中国 – Сьогоднішній Китай тісно пов'язаний зі світом; 明天的中国，力量源于团结 – Сила «завтрашнього» Китаю – в єдності; 明天的中国，希望寄予青年 – Надія на завтрашній день покладається на молодь; кінцівка тексту: *заклучні побажання 祝愿大家新年快乐、皆得所愿! – Бажаю всім щасливо го і процвітаючого Нового року.**

Промова на XX Національному з'їзді Комуністичної партії Китаю теж має чітку структуру, це потрібно для того, аби чітко донести основні цілі й висновки до аудиторії. Структура промови: вступ: *同志们：现在，我代表第十九届中央委员会向大会作报告 – Панове, зараз я від імені ЦК 19-го доповідаю з'їзду; основна частина, яка містить 15 підпунктів з чіткими назвами теми, які в свою чергу поділяються на ще менші мікротеми. Як приклад наводимо три перші назви підпунктів: 一、过去五年的工作和新时代十年的伟大变革。 – Робота останніх п'яти років і великі зміни десятиліття в нову епоху; 二、开辟马克思主义中国化时代化新境界。 – Відкриття нових горизонтів марксизму в Китаї; 三、新时代新征程中国共产党的使命任务 – Місія і завдання Комуністичної партії Китаю в нову епоху і на новому шляху; кінцівка: *同志们！党用伟大奋斗创造了百年伟业，也一定能用新的伟大奋斗创造新的伟业。* – *Колеги! Партія досягла великих досягнень за минуле століття у великій боротьбі, і вона, безумовно, зможе створити нові великі досягнення у новій великій боротьбі.**

Одним з найбільш поширених та відомих засобів реалізації персуазивності є використання узагальнюючих займенників та іменників, які мають на меті створити так зване психологічне ототожнення народних мас в «єдиний механізм». У тексті Новорічної промови займенник «我们» wǒmen (ми) використано 13 разів, а «大家» dàjiā (всі) – 6 разів.

У промові на XX Національному з'їзді Комуністичної партії Китаю займенник «我们» wǒmen (ми) вжито 87 разів, а також використано узагальнюючий іменник 同志们! tóngzhìmen (колеги). Такий засіб реалізації персуазивності психологічно ототожнює спікера і реципієнтів у одну психологічно об'єднану групу людей.

Для того аби викликати певний спектр почуттів у слухачів, й таким чином вплинути на них, у текстах використовується велика частка емотивної лексики. Приклади вживання емотивної лексики у Новорічній промові 2023: 美好 měihǎo - прекрасний, 胜利 shènglì - переможний, 宏伟 hóngwěi - грандіозний, 充满生机活力 chōngmǎn shēngjī huólì - повний життєвих сил, 欣慰 xīnwèi - задоволений, 珍惜 zhēnxī - цінувати, 缅怀 miǎnhuái - згадувати з любов'ю, 振兴 zhènxīng - відроджувати, 团结 tuánjié - єднатись, 骄人成绩 jiāorén chéngjī - вражаючі результати, 奋进 fènjìn - сміливо рухатись вперед, 梦想 mèngxiǎng - мріяти, 曙光 shǔguāng - розквіт.

Приклади вживання емотивної лексики у промові на XX Національному з'їзді КПК: 自信自强 zìxìn zìqiáng - бути самовпевненим й самоудосконалюватись, 美好未来 měihǎo wèilái – прекрасне майбутнє, 深感 shēn gǎn – глибокі почуття, 积极稳妥 jījí wěntuǒ – активно і надійно, 见义勇为氛围 jiànyìyǒngwéi fēnwéi – атмосфера хоробрості, 繁荣发展 fánróng fāzhǎn – розквіт, 最有利 zài yǒu lì – найкращий, 坚决 jiānjué – рішуче, 真诚 zhēnchéng – щиро, 友好 yǒuhǎo – дружба, 积极性 jījìxìng – ентузіазм, 讹诈 èzhà – шантаж.

Використання фразеологізмів, як засобів реалізації персуазивності, дозволяє спікеру ефективніше просувати свої ідеї та створює ефект виразності мовлення, що

допомагає закарбувати сказане у свідомості слухачів. У новорічній промові зустрічаються такі фразеологізми: 艰苦卓绝 jiānkǔzhuójué – титанічний, 波澜壮阔 bōlánzhuànguò – величний і грандіозний, 蓄势待发 xù shì dài fā – бути у повній готовності, 坚定不移 jiāndìng bù yí – непохитний, 坚忍不拔 jiānrěn bù bá – стійкий, непохитний, 完善 wánshàn – ідеальний.

У промові на XX Національному з'їзді КПК Сі Цзіньпін використовує фразеологізми, як засіб реалізації персуазивності: 持之以恒 chízhiyǐhéng – непохитно, 恃强凌弱 shìqiánglíngruò – зловживати силою, 前所未有 qiánsuǒwèiyǒu – небачений, 矢志不渝 shǐzhì bù yú – не зраджувати власним переконанням, 宏伟蓝图 hónghuī lán tú – грандіозний план. Основна функція фразеологізмів у тексті – надання емоційності сказаному.

Для образності й виразності тексту використовуються епітети. Приклади епітетів, які було використано в Новорічній промові, виділено у даних словосполученнях: 丰富多彩的中华文化 fēngfù duōcǎi de zhōnghuá wénhuà – різноманітність та багатство китайської культури, 幸福美满的生活 xìngfú měimǎn de shēnghuó – щасливе і благополучне життя, 繁荣富强的中国 fánróng fùqiáng de zhōngguó – процвітаючий і могутній Китай, 美丽的中华大地 měilì de zhōnghuá dàdì – прекрасна земля Китаю, 感动人心的奋斗精神 gǎndòng rénxīn de fèndòu jīngshén – надихаючий бойовий дух.

Як засоби вираження персуазивності у тексті промови на XX Національному з'їзді КПК використовуються такі епітети, виділені у словосполученнях: 勇毅前行 yǒngyì qián xíng – сміливо крокувати, 踔厉奋发 chuō lì fèn fā – тяжко працювати, 巍巍巨轮 wéiwéi jùlún – величезний корабель, 伟大事业 wěidà shìyè – велика справа.

Використання соціально-політичної лексики надає сказаному серйозного характеру та сприймається як більш важлива та серйозна, ніж загальноживана лексика. Таким чином, вона може допомогти переконати аудиторію у правильності аргументів та підтримати різні політичні погляди і ідеї. Приклади соціально-політичної лексики у

новорічній промові: 党的二十大 *dǎng de èrshí dà* – 20 національний з'їзд КПК, 中华民族伟大复兴 *zhōnghuá mínzú wěidà fùxīng* – велике відродження китайської нації, 脱贫攻坚 *tuōpín gōngjiān* – подолання бідності, 减税降费 *jiǎn shuì jiàng fèi* – зниження податків і зборів, 中国特色社会主义 *zhōngguó tèsè shèhuì zhǔyì* – соціалізм з китайською специфікою, 自由贸易试验区 *zìyóu màoùyì shìyàn qū* – Китайська експериментальна зона вільної торгівлі, 边疆地区 *biānjiāng dìqū* – прикордонна зона, 一国两制 *yīguóliǎngzhì* – «Одна країна-дві системи».

Промова на XX Національному з'їзді КПК містить величезну кількість соціально-політичної лексики, проте ми наведемо як приклад ті, що неодноразово вживались у промові: 中国共产党 *zhōngguó gòngchǎndǎng* – КПК, 反腐败斗争 *fǎn fǔbài dòuzhēng* – боротьба з корупцією, 国际局势 *guójì júshì* – міжнародне становище, 国家利益 *guójiā lìyì* – державні інтереси, 中华民族伟大复兴 *zhōnghuá mínzú wěidà fùxīng* – велике відродження китайської нації, 党中央 *dǎng zhōngyāng* – центральний комітет партії, 依法治国 *yīfǎ zhìguó* – правління згідно з законом, 社会主义法 *shèhuì zhǔyì fǎ* – соціалістичний закон, 法律监督 *fǎlǜ jiāndū* – контроль за дотриманням законів, 霸权 *bàquán* – гегемонія, 和平外交政策 *héping wàijiāo zhèngcè* – миролюбна зовнішня політика, 改革 *gǎigé* – реформа.

Провідне місце, як засобу реалізації персуазивності, належить метафорі, оскільки вона дозволяє використовувати візуальні образи, які можуть відобразити складні ідеї в більш простому і доступному форматі. У новорічній промові використовується метафора «历史长河波澜壮阔» Довга ріка історії – велична. Історія порівнюється з довгою, плинною рікою, водночас підкреслюючи багатство та захоплюючий досвід історії, через фразеологізм «波澜壮阔» (велична). Ця метафора змушує аудиторію відчувати важливість і цінність історії.

У промові на XX Національному з'їзді КПК використовується декілька метафор. *世界又一次站在历史的十字路口… – Світ знову стоїть на перехресті історії*). «*历史的十字路口*» – це широкоживана метафора, яка використовується для опису ситуацій, коли потрібно прийняти важливі рішення, переживши критичний момент.

零和博弈等霸权霸道霸凌行径危害深重 … – Гегемоністські практики знущань, такі як ігри з «нульовою сумою», є дуже шкідливими. *零和博弈* – це метафора, яка часто використовується у політичному дискурсі для опису ситуації, коли виграш однієї сторони пропорційний програшу іншої сторони, як у грі, де виграш одного гравця означає втрату іншого.

Отже, наведені вище лексико-стилістичні засоби реалізації персуазивності у текстах мають спільні цілі функціонування: зробити текст емоційним, легким для сприймання та зрозумілим кожному. Саме завдяки цьому й вдається переконувати народні маси ненасильницьким шляхом.

2.2 Функціонування граматичних засобів вираження персуазивності в текстах на матеріалі промов Сі Цзіньпіна

Граматичні засоби у текстах політичного дискурсу відіграють важливу роль у реалізації персуазивності. Ми практично досліджуємо їх на матеріалі новорічної промови Сі Цзіньпіна, а також на матеріалі промови на 10 з'їзді Комуністичної партії Китаю.

Перш за все варто зазначити, що не зважаючи на нагромадження лексико-стилістичних засобів реалізації персуазивності, граматичні засоби вирізняються лаконічністю та простотою.

Граматична структура речень, які реалізують персуазивність, є чіткою й створюються таким чином, аби ефективно донести інформацію до реципієнта. У текстах часто використовують прості речення, тобто такі, що мають одну граматичну основу.

Наприклад у промові на 10 з'їзді Комуністичної партії Китаю можна зустріти такі прості речення: *中国式现代化是全体人民共同富裕的现代化。 – Модернізація в китайському стилі – це модернізація загального добробуту для всього населення; 居民人均可支配收入从一万六千五百元增加到三万五千一百元。 – Наявний дохід на душу населення збільшився з 16 500 юанів до 35 100 юанів; 育人的根本在于立德。 – В основі виховання людини лежить мораль.*

Прості речення, як засоби вираження персуазивності, функціонують з метою передачі коротких та зрозумілих ідей читачеві в доступній формі, що сприяє підвищенню переконливості та ефективності тексту. Вище надані приклади використовуються для підкреслення важливості певної інформації та формулювання загальних тез.

Проте в тексті промові на 10 з'їзді КПК використовуються й ускладненні однорідними присудками речення: *我们始终坚持人民至上、生命至上，坚持科学精准防控，因时因势优化调整防控措施，最大限度保护了人民生命安全和身体健康。 – Ми завжди дотримуємося принципу "людина на першому місці, життя на першому місці", дотримуємося наукової та точної профілактики та контролю, оптимізуємо та коригуємо заходи профілактики та контролю відповідно до часу та ситуації, а також максимально захищаємо безпеку життя та здоров'я людей; 五年来，我们党团结带领人民，攻克了许多长期没有解决的难题，办成了许多事关长远的大事要事，推动党和国家事业取得举世瞩目的重大成就。 – Протягом останніх п'яти років наша партія об'єднала та очолила людей, пододала багато давніх проблем, вирішила багато важливих і довгострокових завдань і просувала справу партії та країни для досягнення значних досягнень, які привернули увагу всього світу. Використання наведених вище прикладів ускладнених речень, як засобів вираження персуазивності, має на меті поглиблення певної теми, й створює емоційний зв'язок з аудиторією, тим самим підвищує ефективність переконання.*

Проте використовуються й складні речення. Приклади наведено приклад складносурядного речення з тексту промови на 10 з'їзді КПК:

北京冬奥会、冬残奥会成功举办，冰雪健儿驰骋赛场，取得了骄人成绩。 – Зимові Олімпійські та Параолімпійські ігри в Пекіні успішно пройшли, спортсмени вийшли на поле і досягли чудових результатів. Це складносурядне речення, яке як засіб персуазивності, швидко й ефективно доносить декілька ідей об'єднаних однією темою.

14 亿多中国人心往一处想、劲往一处使，同舟共济、众志成城，就没有干不成的事、迈不过的坎。 – Серед 1,4 мільярдів китайців, які думають та наполегливо працюють в одному напрямку, не існує нічого, що неможливо зробити чи подолати. Це складносурядне речення складається з двох частин, які зв'язані між собою сполучником "就", що вказує на наслідок. Перше головне речення: «14 亿多中国人心往一处想、劲往一处使，同舟共济、众志成城», описує єдність та колективізм населення Китаю. Друге головне речення: «就没有干不成的事、迈不过的坎» вказує на те, що з таким єднанням та колективним зусиллям вони здатні досягти будь-якої мети.

У промовах Сі Цзіньпіна часто функціонують паралельні конструкції, які надають ритмічності тексту, що сприяє збереженню уваги реципієнта й сприяють запам'ятовуванню сказаного. У новорічній промові використовується така паралельна конструкція: *轻充满朝气，青春孕育希望。 – Легкість сповнена життєвої сили, молодість сповнена надії.* Це є паралельною конструкцією, оскільки речення складається з двох аналогічних за структурою і смислом частин, які спільно описують стан. У даному випадку обидві частини виражають позитивні характеристики стану, що створює враження оптимізму й динаміки.

У промові на 10 з'їзді КПК використовується така паралельна конструкція: *团结就是力量，团结才能胜利。 – Єдність – це сила, єдність – це перемога.* У даному прикладі дві частини речення мають подібну структуру та семантику і відтворюють одну і ту ж ідею. Обидві частини речення висловлюють думку про важливість та необхідність тісного співробітництва і об'єднання для досягнення перемоги.

Як спосіб вираження персуазивності часто використовуються умовні речення. Наступні 2 приклади, у яких умовність реалізується завдяки конструкції «只要……, 就…», взято з новорічної промови 2023: *只要有愚公移山的志气、滴水穿石的毅力, 脚踏实地, 埋头苦干, 积跬步以至千里, 就一定能够把宏伟目标变为美好现实。 – Якщо у вас є воля зрушити гори і наполегливість, щоб пробитися крізь каміння, не відступати від землі, наполегливо працювати і маленькими кроками долати тисячу миль, ви зможете перетворити свої амбітні цілі на прекрасну реальність; 只要笃定信心、稳中求进, 就一定能够实现我们的既定目标。 – Тільки маючи тверду впевненість і прагнучи прогресу в стабільності, ми зможемо досягти поставлених цілей.* Речення використовується для вираження можливості досягнення певної мети, при виконанні певної умови. Таким чином реалізується персуазивність, мовець заохочує реципієнтів до дії, мотивуючи їх поясненням причинно-наслідкового зв'язку.

У промові на 10 з'їзді КПК Сі Цзіньпін використовує такі умовні речення, які виражають можливість досягнення мети за певної умови: *只有植根本国、本民族历史文化沃土, 马克思主义真理之树才能根深叶茂。 – Лише вкорінившись у родючому ґрунті історії та культури країни й нації, дерево марксистської істини може пустити коріння та процвітати.*

只有各国行天下之大道, 和睦相处、合作共赢, 繁荣才能持久, 安全才有保障。 – Процвітання може бути тривалим, а безпека може бути гарантованою лише тоді, коли всі країни йтимуть шляхом миру, житимуть у злагоді та співпрацюватимуть заради спільного блага. У даному прикладі умовне речення побудоване з використанням конструкції «只有…才…» й реалізує персуазивність завдяки впливу на слухача, пояснюючи певного явище через призму причинно-наслідкового зв'язку.

Не зважаючи на те, що використання модальних часток вважають одним з найбільш популярних засобів реалізації персуазивності, у промовах Сі Цзіньпіна вони зустрічаються не часто. У новорічній промові 2023 лідер КНР висловлюється так: *此时*

此刻，许多人还在辛苦忙碌，大家辛苦了！ – Багато людей все ще наполегливо працюють у цей момент, всі працюють не покладаючи рук! У даному реченні застосовується модальна частка "了" з метою вираження позитивної оцінки і підтримки дій людей, що продовжують працювати в даний момент. Це дозволяє відзначити їхні зусилля та підкреслити їхню вагомість. Таким чином, використання модальної частки «了» сприяє зміцненню позитивної емоційної виразності цього речення, що реалізує персуазивний метод впливу на народні маси.

У промові на 10 з'їзді Комуністичної партії Китаю модальна частка, як засіб реалізації персуазивності, функціонує так: *十八大召开至今已经十年了!* – *Минуло десять років після 18-го національного з'їзду Комуністичної партії Китаю!* У даному контексті, модальна частка «了» вказує на те, що зібрання проходило десять років тому і відзначення цього факту може мати символічне значення для аудиторії. Ця частка передає ноту вшанування та важливості даної події, вказуючи на те, що пройшло значний період часу від тодішнього моменту. Таким чином цей засіб реалізує персуазивність, залучаючи увагу аудиторії до подальших дискусій про важливість та відмінності заходів, прийнятих на зібранні.

Імператив є одним з найбільш ефективних засобів реалізації персуазивності в текстах політичного дискурсу. Імперативні заклики використовуються для активізації громадської участі у процесі вирішення важливих суспільних проблем, формування сприятливих умов для реалізації політичних програм та ідеологій. Приклад використання імперативу у новорічному привітанні 2023 : *大家再加把劲，坚持就是胜利，团结就是胜利。* – *Стараймося більше, наполегливість - це перемога, єдність - це перемога.* У даному прикладі персуазивність реалізується через імперативне словосполучення «再加把劲» (Стараймося більше), яке виражає наказ.

У промові на 10 зїзді КПК імператив, як засіб персуазивності, функціонує у таких реченнях: *加强军史学习教育，繁荣发展强军文化，强化战斗精神培育。* – *Посилуйте вивчення військової історії, розвивайте культуру розвитку армії, укріплюйте виховання*

бойового духу. У цьому реченні функціонують три імперативні дієслова: 加强 jiāqiáng – посилюйте, 繁荣发展 fánróng fāzhǎn – розвивайте, 强化 qiánghuà – укріплюйте. Вони використовуються для заклику до вживання конкретних заходів для досягнення певних цілей.

发展壮大群防群治力量，营造见义勇为社会氛围，建设人人有责、人人尽责、人人享有的社会治理共同体。 – Розвиваймо та зміцнюймо потужності масового контролю та управління, створюймо атмосферу підтримки та заохочення до сміливих вчинків, будуймо спільноту соціального управління, де кожен несе відповідальність та має можливість долучитися до керування справами суспільства. Імперативні дієслова у даному прикладі: 发展壮大 fāzhǎn zhuàngdà – розвиваймо та зміцнюймо, 营造 yíngzào – створюймо, 建设 jiànshè – будуймо, які закликають до дії.

Висновок до Розділу 2

У практичній частині нашого наукового дослідження було розглянуто низку лексико-стилістичних та граматичних засобів реалізації персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі.

Одним з найбільш ефективних лексико-стилістичних засобів реалізації персуазивності є використання узагальнюючих займенників та іменників, мета яких - створити так зване психологічне ототожнення народних мас в «єдиний механізм».

У текстах політичного дискурсу також функціонують емотивна лексика та епітети, надаючи різних емоційних оцінок та створюючи певні асоціації й підсилюючи переконливість політичної ідеї та суджень.

Використання фразеологізмів, як засобів реалізації персуазивності, дозволяє спікеру ефективніше просувати свої ідеї та створює ефект виразності мовлення, що допомагає закарбувати сказане у свідомості слухачів.

Для образності й виразності тексту використовуються епітети. Використання епітетів допомагає підкреслити певні якості чи характеристики об'єктів, явищ, ідей та концепцій, що мають велике значення в політичному дискурсі. Епітети можуть бути використані для створення позитивного чи негативного образу, щоб вплинути на емоції аудиторії та переконати їх у певному погляді.

Використання соціально-політичної лексики надає сказаному серйозного характеру та сприймається як більш важлива та серйозна, ніж загальноживана лексика. Таким чином, вона може допомогти переконати аудиторію у правильності аргументів та підтримати різні політичні погляди і ідеї.

Провідне місце, як засобу реалізації персуазивності, належить метафорі, оскільки вона дозволяє використовувати візуальні образи, які можуть відобразити складні ідеї в більш простому і доступному форматі.

Ми також дослідили граматичні засоби вираження персуазивності в сучасному китайськомовному політичному дискурсі:

Прості речення, як засоби вираження персуазивності, функціонують з метою передачі коротких та зрозумілих ідей читачеві в доступній формі, що сприяє підвищенню переконливості та ефективності тексту.

У промовах Сі Цзіньпіна часто функціонують паралельні конструкції, які надають ритмічності тексту, що сприяє збереженню уваги реципієнта й сприяють запам'ятовуванню сказаного.

Як спосіб вираження персуазивності використовуються умовні речення з конструкціями: «只要……, 就..», «只有....才...», а також варто зазначити, що у текстах промов використовується модальна частка «了», як засіб вираження персуазивності.

Імператив є одним з найбільш ефективних засобів реалізації персуазивності в текстах політичного дискурсу й часто використовується лідером КНР для активізації громадської участі у процесі вирішення важливих суспільних проблем, формування сприятливих умов для реалізації політичних програм та ідеологій.

ВИСНОВКИ

У даному дослідженні ми виявили й проаналізували особливості функціонування мовних засобів реалізації персуазивності у сучасному китайськомовному політичному дискурсі.

Отже, можна зробити висновок, що політичний дискурс – це особливий вид дискурсу, форма комунікації в політичній сфері, що використовує мовлення для вираження певних поглядів, ідей та переконань з метою впливу на громадську думку, створення певного іміджу або досягнення конкретних політичних цілей. Він має такі ключові ознаки, як використання конфронтативних та кооперативних стратегій, діалогічність, наявність масового адресату, інтердискурсивність, ритуалізованість та персуазивність.

Персуазивність - це здатність впливати на думки, переконання та поведінку людей шляхом використання різноманітних аргументів, прийомів та стратегій комунікації. Персуазивність є етичним, тобто легітимним, видом впливу на реципієнта.

У результаті дослідження було уточнено специфіку використання засобів реалізації персуазивності в політичному дискурсі. Були виділені лексико-стилістичні та граматичні засоби, які є основними для вираження персуазивності в текстах політичного дискурсу, а також з'ясовано їхні особливості функціонування в даному контексті.

Для дослідження функціонування засобів вираження персуазивності у текстах політичного дискурсу ми використали комплексний підхід, що базувався на аналізі кількісних та якісних показників зразків текстів політичного дискурсу. Ми розглянули особливості функціонування мовних засобів вираження персуазивності в текстах політичного дискурсу на прикладі Новорічної промови Сі Цзіньпіна та промови на 10 з'їзді Комуністичної партії Китаю.

Ми виявили, що найбільш ефективними лексико-стилістичними засобами реалізації персуазивності в текстах політичного дискурсу, а саме у промовах Сі

Ціньпіна, є використання емотивної лексики, фразеологізмів, метафор, епітетів та соціально-політичної лексики. Серед граматичних особливостей засобів реалізації політичного дискурсу найбільш популярними й ефективними є: вживання імперативів, модальних часток, умовних речень та паралельних конструкцій.

Отже, результати нашого дослідження підтверджують важливість вивчення засобів вираження персуазивності у політичному дискурсі, а також необхідність розробки комплексної методики дослідження функціонування цих засобів.

论文摘要

本文研究了当代中国政治话语中表现说服力的语言手段，以习近平的讲话为素材。本文的研究对象是现代汉语政治话语的文本，特别是习近平的讲话，包括《2023 年新年贺词》和《在中国共产党第二十次全国代表大会上的报告》。本研究的话题重要性在于其针对研究当代汉语政治话语中表现说服力的语言手段。此外，该话题的重要性还在于需要通过语言学方法开发新的方法来确定中国政治话语的特点及其对中国公民社会的影响。本研究旨在分析当代汉语政治话语中表现说服力的语言手段。

我们发现，在政治话语文本中，特别是在习近平的演讲中，最有效的语言手段是使用情感词汇、习语、隐喻、形容词和社会政治术语。在语法特点方面，命令式语气、情态助词、条件句和平行结构是政治话语的最流行和最有效的语言手段。

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бацевич, Ф.С. (1991). Основи комунікативної лінгвістики. Київ: Видавничий центр "Академія".
2. Екшмідт, В. Р. (2015). Мовленнєва маніпуляція: персуазивність та сугестія. Мовні і концептуальні картини світу. Київ: АРА.
3. Карпова, К. С. (2019). Лінгвістичні особливості реалізації персуазивних стратегій і тактик в англomовній рекламі екологічних товарів. *INSTITUTUM PHILOLOGIAE*, 15, 84-105.
4. Колбіна, Т. (2009). Діалогічна концепція культури—теоретична основа формування міжкультурної комунікації. *Харківський вісник Харківської державної академії культури: збірник наукових праць*, 205-213.
5. Кондратенко, Н.В. (2007). Український політичний дискурс: текстуалізація реальності. Одеса: Чорномор'я.
6. Круковський, В. І. (2013). Лінгвостилістичні та екстралінгвальні особливості аргументативної функції дескриптивну в законодавчому дискурсі (на матеріалі французької мови). *Науковий вісник кафедри ЮНЕСКО Київського національного лінгвістичного університету. Філологія, педагогіка, психологія*, 27, 44-61.
7. Любимова, Ю. С. (2019). Модальна частка у сучасній китайській мові: функціонально-семантичний аспект. *Закарпатські філологічні студії. Ужгород : Видавничий дім*, 2(7), 66-70.
8. Пономаренко, О. В. (2014). Інтердискурсивність як провідна риса дипломатичного дискурсу (на матеріалі виступів экс-Міністра закордонних справ Італії Дж. Терці ді Сант-Агата на ІХ Конференції Послів у Римі). *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка: Іноземна філологія*, 1, 30–35.
9. Почепцов, Г.Г. (1999). Теорія комунікації. Київ: ВЦ "Київський університет".

- 10.Скрябіна, В. Б. (2011). Персуазивність у комунікативній ситуації побачення. Науковий вісник кафедри ЮНЕСКО Київського національного лінгвістичного університету. Філологія, педагогіка, психологія, 22, 155-160.
- 11.Славова, Л.Л. (2010). Мовна особистість політика: когнітивно-дискурсивний аспект. Житомир: Видавництво Житомирського державного університету імені Івана Франка.
- 12.Федотова, О. І. (2013). Медійний політичний текст: семантичний аспект. Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Філологічні науки, 14 (3), 107-112.
- 13.Шинкарук, В. (2002). Філософський енциклопедичний словник. Київ: Абрис.
- 14.Berk, K. (1987). Politeness as persuasion in political interviews. *International Journal of the Sociology of Language*, 65, 29-42.
- 15.Cialdini, R. B. (2006). *Influence: The Psychology of Persuasion*. New York: HarperBusiness.
- 16.Dijk, T. A. (2006). *Discourse and Manipulation/ Discourse & Society*. London: SAGE Publications.
- 17.Habermas, J. (1996). *Teorien om den kommunikative handlen*. Aalborg: Aalborg Universitetsforlag.
- 18.Jowett, G. S. (2012). *Propaganda and Persuasion*. Thousand Oaks, CA : Sage.
- 19.Fairclough, N. (1989). *Language and power*. London: Longman.
- 20.Li, X. A (2016). Contrastive Study of Repetition in English and Chinese Political Speeches. *Theory and Practice in Language Studies*, 6(4), 694-698.
- 21.McCarthy, J. (1960). Recursive Functions of Symbolic Expressions and Their Computation by Machine. *Communications of the ACM*, 3(4), 184-195.
- 22.O'Keefe, D. J. (2002). *Persuasion : Theory and Research*. Thousand Oaks : Sage Publications.

23. Priester, J. R., & Petty, R. E. (2003). The influence of spokesperson trustworthiness on message elaboration, attitude strength, and advertising effectiveness. *Journal of Consumer Psychology*, 13(4), 408-421.
24. Sasson, Sofer. (2013). *The Courtiers of Civilization: A Study of Diplomacy*. Albany: State University of New York Press.
25. Shiffrin, D. (1994). *Talking voices: Repetition, dialogue, and imagery in conversational discourse*. London: Cambridge University Press.
26. Sofer, S. (2013). *The Courtiers of Civilization: A Study of Diplomacy*. Albany: State University of New York Press.
27. Stubb, R. (2002). *Discourse: The Basics*. London: Routledge.
28. Van Dijk, T. A. (1989). *Language, cognition, and communication*. Moscow: Progress.
29. 习近平. (2022) 在中国共产党第二十次全国代表大会上的报告
http://www.gov.cn/xinwen/2022-10/25/content_5721685.htm
30. 习近平. (2023). 国家主席习近平发表二〇二三年新年贺词.
http://www.gov.cn/xinwen/2022-12/31/content_5734452.htm

